

Święty Wojciech w Starym Rzeszowie

Kapliczka św. Wojciecha przy ul. Partyzantów

Legenda o pojawieniu się pod Rzeszowem św. Wojciecha jest chyba jedną z najstarszych opowiadanych w mieście. Jej tematyka idealnie nadaje się do obecnie celebrowanego okresu, a więc 1050-lecia Chrztu Polski, bowiem nawiązuje do niej tematycznie. Okazuje się, iż stolica województwa podkarpackiego, choć oddalona od głównego teatru wydarzeń na dworze gnieźnieńskim w czasach ks. Mieszka I, wpisuje się w cały ten nurt, który kreowany jest przez szeroko pojmowaną tradycję historyczną najdawniejszych dziejów Polski.

Stary Rzeszów to innymi słowy Staromieście, obecna dzielnica miasta zlokalizowana na północ od centrum. Tam według tradycji historycznej mieścił się przedlokacyjny Rzeszów, o którym pierwszy raz wspomniano w oficjalnym piśmie w 1416 r. Chodzi o odnowiony akt erekcyjny dla Rzeszowa, który podpisał Jan Rzeszowski. Odtąd miejsce to przedstawiane było jako Antiqua Reschow, a do końca XVIII w. nawet Starym Miastem, co świadczy o jego ważności w dziejach osady Rzeszów w ogóle.

Po 1354 r. kiedy Rzeszów stał się miastem na prawie magdeburskim, a tereny te otrzymał z rąk króla Kazimierza III Wielkiego rycerz i dyplomata Jan Pakosławic ze Strożysk, centrum nowego miasta przeniosło się w rejon obecnego Rynku, ul. Kościuszki i kościoła farnego. Staromieście straciło na ważności i w miarę upływu czasu nabrało cech wsi podmiejskiej o wybitnie rolniczym charakterze.

Całość na stronie portalu [Podkarpacka historia](#)